

Arrest

nr. 196 060 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Hazara origine. Uw familie hangt het sjjiitisch geloof aan. Toen uw vader 18 jaar oud was ontvluchtte hij de oorlog en hij vestigde zich samen met uw moeder in het buurland Iran. U werd geboren in de stad Qom en woonde daar onafgebroken tot aan uw vertrek naar België. U volgde er gedurende een drietal jaar les aan een Afghaanse school maar zette uw studies verder in het Iraanse onderwijsnet. U behaalde uw middelbare school diploma. U vader werkte in het bureau van de gekende ayatollah Al Sistani in Qom. Hij verrichtte administratieve taken en bewaakte het gebouw. Uw vader was zeer gelovig en toen u tien of elf jaar oud was verplichtte hij u om

lessen te volgen aan een koranschool. Hij sprak steeds met u over de jihad. Omdat hij zelf nooit de kans had gekregen om te vechten voor zijn religie verwachtte hij dat u dat wel zou doen. Toen u achttien jaar oud was werden Afghanen vanuit Iran naar Syrië gestuurd om er te vechten in de Fatemiyoun brigade. U werd onder druk gezet en kampte daardoor sinds uw achttiende met psychische problemen. U zette uw studies tijdelijk stop en u nam een zogenaamd 'gapyear' dat twee jaar duurde. Daarna, in het academiejaar 1393/1394 (Perzische kalender, komt overeen met de periode maart 2014/ maart 2016 volgens onze kalender), beëindigde u het voorbereidend jaar voor de universiteit waarna u echter niet verder kon studeren. Omdat u vreesde om naar Syrië te worden gestuurd durfde u ook uw verblijfskaart niet te verlengen. Uiteindelijk besliste u om naar Europa te vluchten. Op 4 mei 2015 kwam u aan in België en op 5 mei 2015 diende u een asielaanvraag in. Omwille van uw slechte ervaringen met de sjiiitische islam besliste u om zich te verdiepen in het christendom. Daarnaast haalde u aan dat een lokale imam in Iran geprobeerd had om u en nog enkele andere jongens te verkrachten. Hij slaagde echter niet in zijn opzet. Nadat u enige research had gedaan besloot u om u te bekeren tot het protestantisme en u liet zich dopen in de Maranatha kerk in Lommel. Momenteel woont u de erediensten bij in een protestantse kerk in Langemark. U spreekt over uw religie in het opvangcentrum en u overtuigde een ongehuwde Pashtoun vrouw genaamd N. (...) om zich te bekeren. Daarna bekeerde zij haar vader. U stelde dat u zich niet in Afghanistan kunt vestigen omdat u bekeerd bent en omdat de Hazara er geïsoleerd worden door de Pashtoun bevolking. In geval u naar Afghanistan zou worden teruggeleid vreest u vermoord te worden door Pashtounen.

Tijdens het tweede gehoor voegde u toe dat u plannen heeft om u te verloven met de Pashtoun vrouw N. (...). Bijkomend voegde u toe dat u ook in België te kampen heeft gehad met psychische problemen en een zelfmoordpoging ondernam. U laat zich hiervoor echter niet behandelen en stelt dat Christus u heeft genezen. Ter staving van uw verklaringen legde u op de DVZ en tijdens het eerste gehoor op het CGVS volgende documenten voor: kopieën van vijf vluchtelingenkaarten van uw familie, een toelating om te reizen binnen Iran, een Iraans middelbare school diploma, tal van Iraanse schooldocumenten, een schoolrapport van een Afgaanse school, een bundel met resultaten van een medisch onderzoek in Iran, een attest van de protestantse kerk in Langemark, een doopattest van de Maranatha kerk in Lommel, kopieën van identiteitskaarten van kerkgangers en een kopie van een foto waar u te zien bent in een kerk. Tijdens het tweede gehoor legde u nog het volgende voor: een kleurenkopie van het Afgaans paspoort van uw vader, foto's van twee onleesbare attesten, kleurenkopieën van zes verblijfskaarten van uw familie, een kopie van een arbeidskaart van uw vader, een attest van het opvangcentrum in Knesselare waarin onder andere melding wordt gemaakt van uw psychische problematiek en uw relatie met een Afgaanse vrouw, een medisch opvolgingsdossier van het opvangcentrum in Houthalen, een attest van een ziekenhuis in Eeklo waaruit blijkt dat u zich aangeboden hebt met snijwonden aan uw pols en één hechting nodig had, twee brieven van Afghanen die verklaren dat u een Afgaanse Hazara bent, kopieën van familiefoto's uit Iran, twee foto's van uw doopsel en een geïllustreerde bundel waarin uw levensloop en vluchtmotieven uiteengezet worden. Na het tweede gehoor stuurde u nog een link naar een filmpje waarin gebladerd wordt in het paspoort van uw vader.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt een Afgaans staatsburger van Hazara origine te zijn.

Vooreerst dient opgemerkt dat reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) bleek dat u enkel de Iraans variant van het Perzisch, met name het Farsi, kan spreken (DVZ Vragenlijst vraag 5 en 6). U tekende op de DVZ zelfs een papier waarin u verzoekt om gehoord te worden met bijstand van een tolk die het Farsi machtig is in plaats van het Dari (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan). Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat iemand zijn moedertaal toch in enige mate kan spreken ook al is hij/ zij opgegroeid in een buurland. Bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS herhaalde u dat u Farsi spreekt en niet alles in het Dari zou kunnen begrijpen (CGVS I, p. 2). Daarna stelde u echter dat u in België met Afghanen spreekt en hen begrijpt (CGVS I, p. 3). Later tijdens het gehoor bevestigde u nogmaals dat u het 'Afgaans' begrijpt maar toch niet volledig. U voegde zelfs toe dat u pas voor de eerste keer 'Afgaans' hebt moeten spreken op de dag dat u zich aanmeldde op DVZ (CGVS I, p. 17) en dit terwijl u in Iran gewerkt zou hebben in een kledingfabriek waar enkel Afghanen waren tewerkgesteld (CGVS I, p. 10 en 11).

Over uw kennis van het Hazaragi (een dialect van het Perzisch dat gesproken wordt door de Afgaanse Hazara bevolking) verklaarde u aanvankelijk dat u het een beetje begrijpt maar niet kunt spreken (CGVS

I, p. 4). Daarna stelde u dat u helemaal geen Hazaragi begrijpt (CGVS I, p. 11). Op het einde van het tweede gehoor wijzigde u echter uw verklaringen over uw kennis van het Hazaragi dialect. Zo vroeg u plotsklaps aan de dossierbehandelaar of deze een aantal bijkomende vragen kon stellen zodat u kon aantonen dat u kunt antwoorden in het Hazaragi (CGVS II, p. 13). Bovenstaande doet vermoeden dat u na het eerste gehoor zaken hebt ingestudeerd om toch maar een verblijfsstatus te krijgen via de asielprocedure. Van uw verklaringen over uw Hazara origine dient eveneens opgemerkt dat deze ingestudeerd en allerm minst doorleefd over komen. Gevraagd om te vertellen over de Hazara bevolking antwoordde u heel algemeen dat sommigen van oordeel zijn dat ze van het Mongools regime afstammen en dat ze er al zijn van voor dat Afghanistan bestond. U voegde toe dat ze als sjiïeten een minderheid vormen in Afghanistan dat een soennitisch land is en dat ze gevisieerd en gedood worden (CGVS I, p. 3). Gevraagd naar uiterlijke kenmerken van Hazara repliceerde u dat ze er anders uit zien dan andere Afghanen, kleine ogen hebben en minder baardgroei. Toen u echter gevraagd werd naar specifieke tradities, kledij, rituelen bij huwelijk en begrafenissen, muziek en de taal bleef u in gebreke. U wist enkel te zeggen dat ze een muziekinstrument hebben genaamd Dambura en dat ze het Hazaragi dialect spreken. Ook noemde u enkel strekkingen op binnen de Hazara bevolking (CGVS I, p. 4). Het feit dat u slechts algemene zaken en en niets specifiek kon vertellen over de Hazara cultuur ondermijnt dan ook uw verklaringen over uw voorgehouden origine. Op het einde van het tweede gehoor legde u een tekst neer met een weergave van uw familiale situatie, vluchtmotieven en in bijlage algemene informatie over het Hazara volk waarin onder andere melding gemaakt wordt van hun Mongoolse afstamming. Ook dit bevestigt het vermoeden dat u gewoon zaken hebt opgezocht en ingestudeerd.

Vervolgens dient opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegde over de geboorteplaatsen van uw ouders. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw beide ouders geboren zijn in Malestan (DVZ Verklaring, p. 5, vraag 13). Op het CGVS beweerde u echter dat uw moeder geboren is in Bamyān (CGVS I, p. 7). Geconfronteerd met deze inconsistentie stelde u eerst dat u dit niet had gezegd om dan toe te voegen dat u zich niet kan herinneren wat u toen verklaarde (CGVS I, p. 7). U wist trouwens helemaal niets te vertellen over de geboorteplaats van uw moeder. U stelde dat Bamyān een provincie zou moeten zijn, maar gevraagd waar in de provincie uw moeder dan wel geboren is moest u het antwoord schuldig blijven. Het enige wat u over Bamyān kon zeggen is dat er twee bekende standbeelden zijn van een man een vrouw uit China en dat deze vernield werden door de taliban. Uw moeder zou u dat verteld hebben en u zou hier ook over gelezen hebben in een boek. De vernieling van de Boeddha beelden in Bamyān door de taliban dateert echter van maart 2001, dus jaren na het vertrek van uw familie uit Afghanistan. Meer informatie had u trouwens niet over de geboorteregio van uw moeder (CGVS I, p. 7). Over uw vader wist u dat hij geboren is in de provincie Gahzni, Malestan in een dorp waarvan u denk dat het Obdahna heet (CGVS I, p. 7). Gevraagd om te vertellen over Ghazni bleek nogmaals dat uw verklaringen nergens het niveau van academische kennis overstijgen. Zo stelde u dat er Hazara en Pashtounen wonen, dat de Hazara bevolking door de taliban werd aangevallen en dat Ghazni bestaat uit 18 onderverdelingen. Meer wist u niet (CGVS I, p. 7 en 8). In het algemeen kon u enkele bekende Afghaanse Hazara bij naam noemen en er iets over vertellen. Gevraagd naar bekende Pashtounen of Tadzjiekken in Afghanistan kon u niemand noemen buiten Abdullah Abdullah. U wist ook niets over Pashtoun stammen en dit terwijl u een relatie zou hebben met een Pashtoun vrouw (CGVS I, p. 4 en 5 en CGVS II, p. 9). Hoe dan ook kan verwacht worden dat uw ouders u meer zou verteld hebben over hun persoonlijk leven in de regio waar ze van afkomstig zijn.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw leven als Afghaans vluchteling in Iran eveneens vaag en weinig doorleefd zijn en daarenboven niet overeenstemmen met de op het CGVS beschikbare informatie. Zo verklaarde u dat u uw middelbare school diploma behaalde in een Iraans school maar dat u wel gedurende drie jaar lessen had gevolgd in een Afghaanse school. U kon in het Iraans onderwijsnet gewoon in het volgend jaar instappen mits afleggen van een test (CGVS I, p. 10). U beweerde dat Afghaanse scholen in Iran legaal zijn en verwees hiervoor naar het door u voorgelegde attest van ene Afghaanse school (CGVS I, p. 10). U voegde hierna toe dat de Afghaanse scholen onder toezicht staan van de Iraanse overheid en dus het Iraans curriculum volgen, dat de leerkrachten er geen 'Afghaans' mogen praten en niets mogen aanleren over Afghanistan (CGVS I, p. 10). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat deze scholen opereren zonder toelating van de Iraanse overheid en dat het zelfs voorvalt dat ze gesloten worden door de Iraans autoriteiten. In deze informatie wordt nog bevestigd dat deze scholen niet erkend of gereguleerd zijn door de Iraanse overheid. Hoewel in deze scholen over het algemeen het Iraans curriculum wordt gevolgd blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat de leerkrachten er geen Dari mogen spreken en/of niets mogen vertellen over Afghanistan. Gevraagd van waar in Afghanistan uw Afghaanse klasgenoten afkomstig waren moest u het antwoord schuldig blijven. U stelde dat uw vrienden eveneens Hazara waren en voegde toe dat als er Tadzjiekken hadden tussen gezeten u het verschil niet zou hebben gezien (CGVS I, p. 10).

Daarnaast stonden uw verklaringen over de verblijfskaarten waar u en uw familieleden in Iran over beschikten evenmin met de informatie van het CGVS. Zo stelde u dat Afghanen in Iran verblijfskaarten kunnen aanvragen volgens de amayesh registratieprocedure. Uw familie zou echter beschikt hebben over andere verblijfskaarten die meer waarde hadden, zogenaamde 'sepah' (revolutionaire garde) kaarten. Met deze kaarten moesten jullie zelfs geen arbeidsvergunning aanvragen (CGVS I, p. 11 en 12). U beweerde dat de amayesh kaarten blauw zijn en de 'sepah' kaarten zilver (CGVS I, p. 11). In werkelijkheid echter hadden de amayesh kaarten bij elke registratieronde een verschillend design en/of kleur. Zo had de amayesh tien kaart die geldig was tot 11/11/1394 (31 januari 2016) bijvoorbeeld een roze kleur. Uit bovenvermelde informatie blijkt wel dat er door de BAFIA in het kader van de amayesh registratieprocedure inderdaad speciale identiteitskaarten werden uitgereikt aan Afghanen met hoge posities zoals geestelijken en personen met functies bij de overheid. De kleur van deze kaarten was echter goud en niet zilver.

U legde op de DVZ kopieën voor van de verblijfskaarten van uw vader, uw moeder, uw zus F. (...), uw broer A. (...) en uw schoonzus Z. (...) en bevestigde dat deze de kopieën zijn van 'sepah' kaarten. U stelde tevens dat op de amayesh kaarten 'tijdelijke identiteitskaart' staat geschreven. De kaarten van uw familie bevatten volgens u de vermelding 'sepah kaart' (CGVS I, p. 11). In werkelijkheid echter wordt nergens op de door u voorgelegde kopieën melding gemaakt van de term sepah kaart (zie administratief dossier document 1a t/m 1e). Integendeel, drie van de bovenvermelde kopieën (document 1a t/m 1c) stemmen exact overeen met het specimen van de amayesh tien kaart. Het enige verschil is dat het getal 'tien' en het woord 'amayesh' van de kopieën verwijderd werden en dat het woord 'tijdelijk' vervangen is door de term 'speciaal'. Gezien het slechts kopieën betreft kan niet uitgesloten worden dat dit moedwillig werd aangepast. Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat de door u beschreven speciale kaarten eveneens vallen onder de amayesh registratieprocedure. De kopieën van de verblijfskaarten van uw schoonzus en uw broer A. (...) komen dan weer overeen met het specimen van een amayesh negen kaart behalve dat het ook hier dezelfde aanpassingen zijn gebeurd. Op de kopie van de kaart van uw schoonzus werd op de voorkant een sticker aangebracht zodat de tekst niet volledig leesbaar is (document 1e). Op de kopie van de kaart van uw broer A. (...) (document 1d) staat de geldigheidsdatum aan de rechterkant van de kaart in plaats van aan de linkerkant, hetgeen niet overeenstemt met het specimen. Op de kopie is bovendien duidelijk te zien dat er met de geldigheidsdatum werd geknoeid. Van de tijdens het tweede gehoor voorgelegde kleurenkopieën van foto's van de verblijfskaarten van uw vader, moeder en uw broer R. (...) met geldigheidsdatum dd. 31/03/1396 (21 juni 2017) kan hetzelfde gezegd worden (document 2a t/m 2c). Ook deze bevatten de vermelding 'speciale identiteitskaart voor vreemdelingen'. De kleur ervan is echter niet zilver of goud maar blauw, dus volgens hetgeen u verklaarde, de kleur van een gewone amayesh kaart. De kaarten van uw broer A. (...) en uw schoonzus zijn identiek behalve dat ze een groene kleur hebben en er vermeld staat 'tijdelijke verblijfskaart voor vreemdelingen amayesh 11'.

Bevreemdend is ook dat u tijdens het tweede gehoor een kopie voorlegde van de arbeidsvergunning van uw vader terwijl u verklaard had dat jullie geen arbeidsvergunning nodig hadden omdat jullie beschikten over 'sepah' kaarten (CGVS I, p. 11).

Gevraagd naar de identiteitsdocumenten van Afghanistan antwoordde u dat u in het opvangcentrum in België een Afghaans identiteitsdocument had gezien en dat het een pagina is die taskara heet. U zou dit voor de eerste keer in België hebben gezien hetgeen niet aannemelijk is. U beweert immers dat u zelf Afghaan bent en in Iran in een fabriek werkte waar enkel Afghanen waren tewerkgesteld (CGVS I, p. 10 t/m 12).

Verder beweerde u nog dat er in Iran een wet werd gestemd die Afghanen verplicht om hun verblijfskaart te tonen als ze een brood willen kopen (CGVS I, p. 14). Dit lijkt echter zeer buitensporig, bovendien wordt er nergens in de beschikbare informatie enige melding gemaakt van dergelijke wettelijke voorwaarde bij de aanschaf van een brood bij de bakker. U stelde tevens dat Afghanen in Iran geen das mogen dragen. Toen u ermee geconfronteerd werd dat Iraniërs in Iran evenmin een das mogen dragen moest u toegeven dat dit inderdaad het geval is (CGVS, p. 13). Toen u gevraagd werd om te vertellen over uw leven als Afghaan in Iran beperkte u zich tot een algemene opsomming van allerlei vormen van discriminatie zoals het feit dat Afghanen geen sim kaart mogen kopen en geen gewone kleren mogen dragen en hun verblijfskaarten moeten laten verlengen. Het enige dat u kon vertellen over u persoonlijk was dat u regelmatig de toiletten moest kuisen in het politiebureau nadat u werd opgepakt (CGVS I, p. 13).

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat er ook aan uw voorgehouden familiale situatie (streng Islamitische familie met een vader die een volgeling was van ayatollah al Sistani) geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo stelde u dat uw vader, die werkte voor Ayatollah al Sistani als bewaker en administratief bediende in diens gebouw in Qom, zeer religieus was en u van kleins af aan aanzette om de jihad te doen. Hij zou u ook verplicht hebben om vanaf uw tiende lessen te volgen in een religieuze school (CGVS I, p. 8 en CGVSII, p. 4). U wist echter niet of Sistani een Iraniër is, u kon enkel zeggen

dat hij in Irak verblijft. Hoewel u tot tweemaal toe gevraagd werd of Sistani een Iraniër is moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 8). Toen u ermee geconfronteerd werd dat hij wellicht wel een Iraniër zal zijn antwoordde u wederom 'ik weet het niet' (CGVS I, p. 8). Toen gevraagd werd of uw vader ayatollah Sistani ooit gezien had repliceerde u 'ja hij kwam soms wel eens binnen'. Meer details kon u hier niet over geven buiten dat u veertien of vijftien was toe u hoorde dat Sistani de stad Qom had bezocht (CGVS II, p. 3). Gezien uw vader een volgeling is van deze ayatollah en sinds uw kindertijd met u sprak over religie kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn over Sistani zijn bezoeken aan Qom. Te meer omdat uit de informatie blijkt dat hij wel degelijk een zeer bekend ayatollah is ook buiten Irak en Iran. Gevraagd om te vertellen over Sistani zijn visie op de Islam stelde u aanvankelijk dat hij dezelfde overtuiging heeft als de sepa en de geestelijk leider (Khamenei). Toen u er op gewezen werd dat dit niet strookt met de beschikbare informatie stelde u vaagweg dat Khamenei een aantal spirituele en filosofische ideeën heeft en Sistani niet en u illustreerde dit aan de hand van een poëtische beschouwing van Khamenei over druppels in de oceaan en samenhangigheid (CGVS II, p. 3). U stelde verder dat Khamenei de geestelijk leider is en u vergeleek Sistani met een soort van pastoor of priester (CGVS II, p. 3). Uit de informatie blijkt dat Sistani het principe van de 'velayat e Faqih', (het gezag van de geestelijk leider) zoals toegepast in de Islamitische Republiek Iran, niet onderschrijft. Het is dan ook bevreemdend dat u hier dan weer geen melding van maakte (CGVS II, p. 3 en 4). Opmerkelijk is ook dat uw vader u zou aangespoord hebben om te gaan vechten in Syrië terwijl Sistani, van wie hij een volgeling is, daar volgens u eigenlijk tegen gekant is. Uw uitleg hiervoor, namelijk dat uw vader zelf nooit de kans had gekregen om de jihad te doen in Afghanistan omdat uw moeder in die periode zwanger was, overtuigt niet (CGVS II, p. 4.). U stelde ook dat u op uw achttiende psychische problemen kreeg omdat u onder druk werd gezet om in Syrië te gaan vechten met de Fatemiyoun brigade en omdat vrienden van u gesneuveld waren in Syrië. U stelde dat deze brigade bestaat sinds 1390/ 1391 (periode maart 2011/ maart 2013) maar kon dit verder niet specificeren (CGVS II, p. 2). De eerste meldingen van het bestaan van een brigade genaamd Fatemiyoun dateren echter van november/ december 2013. Treffend in dit verband is ook dat u niet eens bij benadering wist aan te geven wanneer de oorlog in Syrië is begonnen (CGVS II, p. 2).

Daarnaast vertoont uw kennis van de Islam opmerkelijke lacunes. Zo slaagde u er niet eens in om de vijf peilers van de Islam op te noemen. U kende er slechts drie, het geven van aalmoezen en de vasten vernoemde u niet. Toen u er op gewezen werd dat u er nog geen vijf had genoemd repliceerde u dat u het misschien leerde in klas vijf maar dat u het nu vergeten was (CGVS I, p. 14). U meende voorts dat de Koran dertig delen heeft maar was hier niet zeker van. U wist ook niet hoeveel soeras en hoeveel verzen er zijn in de koran (CGVS I, p. 15). Tijdens het tweede gehoor noemde u wilswaar lukraak enkele soeras (CGVS II, p. 5 en 6). Zo noemde u soera Imran (soera drie) en stelde dat daarin geschrevenen staat dat men respect moet hebben voor andere religies. In deze soera wordt echter ook beschreven hoe Jezus vogels maakt van klei en deze tot leven wekt. Toen u gevraagd werd naar de wonderen van Jezus in de Koran noemde u dit niet. Toen u expliciet gevraagd werd of u het verhaal kent van de vogels van klei bleek u hier nog nooit van te hebben gehoord (CGVS II, p. 6). U noemde ook soera Baqarah (soera van de koe) en stelde dat daarin geschreven staat dat er in religie geen enkele verplichting is en dat je vrij bent om te kiezen (CGVS II, p. 6). Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat deze soera een groot deel van de voorschriften bevat die voor moslims van belang zijn. Een belangrijk onderdeel van deze soera is het aansporen van niet gelovigen om de Islam te omarmen. Geconfronteerd met de lacunes in uw kennis over de koran die bleken tijdens het eerste gehoor antwoordde u dat het godsdienstonderricht in Iran niet is zoals hier, dat u gewoon bepaalde positieve passages uit de koran in het Arabisch moest reciteren. Daarna voegde u toe dat u de koran ook gelezen heeft in het Farsi (CGVS II, p. 4 en 5). Bovenstaande uitleg kan echter de lacunes in uw kennis niet verklaren. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u bent opgegroeid in een strikt religieuze familie.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijk verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Geconfronteerd met de twijfels inzake uw Afghaanse herkomst hield u vast aan uw verklaringen wat dit betreft (CGVS I, p. 17).

Betreffende uw bekering tot het protestantisme, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hierover evenmin weten te overtuigen.

Zo legde u geen aannemelijke verklaringen af over de wijze waarop u tot het geloof bent gekomen. U verklaarde immers dat uw interesse in het christendom voornamelijk gemotiveerd was door uw streng religieuze familiale achtergrond en het feit dat uw vader u wilde dwingen om te gaan vechten in Syrië. Hieraan werd echter geen geloof gehecht (zie supra). Bovendien zijn uw verklaringen over uw contacten met het christendom in Iran niet consistent. Zo stelde u aanvankelijk dat u in Iran niets wist over het christendom maar later paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u thuis in Iran naar de christelijke zender 'Mohabat' keek. (CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 7). Dat u weinig zou opgestoken hebben van de christelijke uitzendingen op Mohabat tv kan deze inconsistente niet vergoelijken.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat iemand die in een extreem islamitische familie opgroeit het risico zou nemen om thuis naar een christelijke satellietzender te kijken. Op de DVZ verklaarde u trouwens dat u zich op 4 mei 2015, dus de dag van uw aankomst in België en de dag voordat u uw asielaanvraag indiende, bekeerde tot het christendom (DVZ Verklaring, p. 4, vraag 9). Toen u gevraagd werd om hierover te vertellen ontkende u dat iets dergelijks verklaard had op de DVZ en stelde u dat u pas tegen het einde van het jaar begonnen bent met uw research over het christendom (CGVS I, p. 6). Ook deze uitleg overtuigt niet, aangezien u op de DVZ gehoord werd in het Farsi en uit het administratief dossier blijkt dat uw verklaringen u werden voorgelezen en dat u deze tekende voor akkoord (DVZ Verklaring, p. 12). Treffend is ook dat u tijdens het eerste gehoor niet wist waar de naam Maranatha vandaan komt, terwijl u dit plots wel wist tijdens het tweede gehoor (CGVS I, p. 15 en 16 en CGVS II, p. 10).

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u beschikt over kennis van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat u deze gelezen heeft en/of het christendom bestudeerd heeft. U citeerde ook spontaan enkele passages uit de bijbel hoewel hier niet expliciet naar gevraagd werd. Er werd u immers enkel gevraagd om te vertellen wat u geleerd had tijdens de bijbelstudie (CGVS II, p. 10). Maar toen u gevraagd werd naar namen van parabels noemde u er een achttal en beweerde u verkeerdelijk dat er in de Bijbel slechts acht of negen parabels bevat (CGVS II, p. 11). In werkelijkheid echter zijn het er zeker een dertigtal. Gevraagd naar de grote thema's van de parabels antwoordde u dat ze handelen over het Koninkrijks Gods (CGVS II, p. 11). In werkelijkheid zijn er daarnaast ook parabels die handelen over, verlies, liefde en vergeving en gebed. Uit informatie blijkt bovendien dat de gelijkenissen of parabels een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom. De moraal ervan vormt de kern van de leer van Christus. U stelde voorts dat u andere asielzoekers in het opvangcentrum tracht te overtuigen van uw geloof (CGVS II, p. 8 en 11). Het is echter weinig aannemelijk dat u een Pashtoun vrouw, wiens vader trouwens ook in hetzelfde centrum aanwezig was, aanspreekt over uw bekering en u dan zelfs nog met haar wil verlossen (CGVS II, p. 8 en 9). U gaf doorheen uw gehoren immers verschillende malen te kennen dat u de Afghaanse Pashtoun bevolking vreest en u voegde tevens toe dat Pashtounen in het opvangcentrum tegen u zijn en u wees op de uiterlijke verschillen tussen uzelf en personen van de Pashtoun origine. U stelde zelfs niet gehoord te willen worden met bijstand van een tolk die Pashtoun zou zijn van origine omdat Pashtounen iets hebben tegen Hazara. (CGVS I, p. 4, 5 en 17 en CGVS II, p. 12).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoeken en uw doopsel (welke u staaft aan de hand van attesten, foto's en kopieën van identiteitskaarten van kerkgangsters) ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. Betreffende de foto's van uw doop, die te zien zijn op de website van de kerk en waarvan u er twee neerlegde, dient opgemerkt dat u tijdens het doopgebeuren een vrolijk hoedje draagt in de Belgische driekleur zoals ook wel wordt gedragen door bijvoorbeeld supporters van de Belgische nationale voetbalploeg. Dit doet bijkomende vragen rijzen over uw oprechtheid. Het doopsel is immers een zeer belangrijk ritueel binnen het christendom, het is het sacrament van de christelijke initiatie.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen, integendeel. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u verklaarde dat niemand van uw familie ooit een paspoort had aangevraagd. U stelde dat uw familie daarvoor naar Ghazni moest om een taskara te halen hetgeen te veel risico's inhield. U voegde nog toe dat jullie niets te maken hadden met de Afghaanse ambassade in Iran en dat al jullie administratie gedaan werd door de Iraanse vreemdelingendienst. Toen u gevraagd werd of het mogelijk was om een taskara te krijgen bij de Afghaanse ambassade in Iran moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS I, p. 12 en 13). U legde dan toch foto's en een filmpje voor van het Afghaans paspoort van uw vader, dat afgeleverd werd op 27 mei 2017, dus na uw eerste gehoor op het CGVS. Uit deze kopieën blijkt duidelijk dat er met het paspoort werd geknoeid waardoor er geen enkele bewijswaarde aan kan worden toegekend. Op de pagina waar de datum van afgifte en de geldigheidsduur vermeld staan werden de getypte data aangepast met een stylo. Daarnaast wordt in het paspoort vermeld dat er 60 dollar betaald werd. Uit de informatie van

de Afghaanse ambassade in Iran blijkt echter dat een Afghaans paspoort, dat net zoals dat van uw vader twee jaar geldig is, 37 euro kost. Op de website worden alle prijzen trouwens vermeld in euro en niet in dollar. Verder dient opgemerkt dat de foto van uw middelbare schooldiploma werd afgescheurd en er weer werd aangehangen met een speld. Voor het overige dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Daarnaast blijkt uit de informatie van het CGVS dat er heel wat valse Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen.

Betreffende het door u voorgelegde attest van een ziekenhuis in Eeklo en uw medisch dossier uit het opvangcentrum in Houthalen dient er op gewezen te worden dat hieruit blijkt dat u in uw armen/polsen kerft en dat u zich daarvoor één keer hebt aangeboden in een ziekenhuis waar bleek dat u één hechting nodig had. Nergens uit deze documenten blijkt dat u in behandeling bent, dat er onderzoeken verricht werden of dat er een diagnose werd gesteld. U verklaarde tijdens beide gehoren op het CGVS dat u niet in behandeling bent en tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u zich goed voelt en dat Christus u genezen heeft (CGVS I, p. 16 en CGVS II, p. 2). Als uitleg hiervoor stelde u dat u wel eens naar een Turkse psycholoog bent geweest, maar dat hij moslim was en denigrerende opmerkingen maakte over uw nieuw gevonden religie (CGVS I, p. 16). Er dient echter opgemerkt dat het in Vlaanderen niet onoverkomelijk is om een psycholoog te vinden die geen moslim is. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat er geen geloof werd gehecht aan uw zelfverklaarde oorzaak van uw psychische problematiek, met name uw religieuze achtergrond. Hoe dan ook dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de brief van een medewerker van de medische dienst van het opvangcentrum in Knesselare en waarin onder meer melding gemaakt wordt van een relatie met N. (...) en uw psychische problematiek dient opgemerkt dat hier niet uit blijkt wat de precieze functie is van de medewerker die deze brief heeft opgesteld. Er staat in elk geval geen riziv nummer op vermeld. De inhoud van deze brief is bovendien zeer subjectief en gebaseerd op uw eigen verklaringen. Er kan dan ook geen bewijskracht aan worden toegekend. Hetzelfde geldt voor de brieven van twee getuigen die verklaren dat u een Afghaanse Hazara bent en de schriftelijke weergave van uw vluchtmotieven. Deze zijn immers opgesteld door privé personen. Betreffende de kleurenkopieën van de familiefoto's uit Iran dient opgemerkt dat hier evenmin enige bewijskracht kan worden toegekend gezien foto's kunnen bewerkt worden met software zoals photoshop en daarna terug afgeprint, zelfs op fotopapier.

De overige door u voorgelegde documenten werden hierboven reeds besproken.

Tot slot voegde u op het einde van het eerste gehoor, dat verliep in het Farsi, toe dat u moeite had om alles te begrijpen. U kon slechts één voorbeeld geven van een woord dat verkeerd begrepen werd hetgeen trouwens tijdens het gehoor meteen werd verduidelijkt (CGVS, p. 11 en 17). Toch bleef u volhouden dat u moeite had gehad om alles te begrijpen. U kon echter geen enkel voorbeeld geven van een woord of een vraag of om het even wat u niet zou begrepen hebben. Toen u aangespoord werd om te vertellen wat u niet had begrepen antwoordde u dat u het vergeten was. Meteen bij het begin van het gehoor gaf u ook aan dat u de tolk niet zou kunnen verstaan, maar u kon wederom geen voorbeeld geven iets dat u tot dan toen niet had begrepen. Toen kort daarop gevraagd werd of u de tolk goed begreep antwoordde u bevestigend (CGVS I, p. 2, 16 en 17).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit, het niet aangewezen is dat u naar Afghanistan zou worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift vooreerst opmerkt dat zij op 5 november 2015 in België asiel aanvroeg en niet op 5 mei 2015, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekende partij op 5 november 2015 een asielaanvraag heeft ingediend (administratief dossier, stuk 19, bijlage 26). De Raad is van oordeel dat dit een materiële vergissing betreft die evenwel geen afbreuk doet aan de motieven in de bestreden beslissing en in het bijzonder de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij zich de dag van haar aankomst in België en de dag voordat zij haar asielaanvraag indiende, bekeerde tot het christendom, terwijl zij op het Commissariaat-generaal ontkende dat zij iets dergelijks verklaard had op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij pas later is begonnen met haar research over het christendom. Immers gaf verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij sinds 4 november 2015 (en niet 4 mei 2015 zoals verwerende partij stelt in de bestreden beslissing), dus de dag van haar aankomst in België en de dag voordat zij haar asielaanvraag indiende (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 31), bekeerde tot het christendom (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 9). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal werd verzoekende partij gevraagd om meer duiding te geven bij haar verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij christen is geworden op 4 november 2015, dus de dag van haar aankomst in België (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2017, p. 6). Verzoekende partij ontkende evenwel dat zij iets dergelijks verklaard had bij de Dienst Vreemdelingenzaken en gaf aan dat zij pas later research begon te doen over het christendom (“(...) *Wel ik werd gedoopt op 20/08/2016 maar toen ik mijn research begon was ik in het centrum in Oostende. Begin van het jaar begon ik research te doen, de datum weet ik niet eerder of later*” (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2017, p. 6)). De Raad wijst erop dat aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij consistente en overtuigende verklaringen kan afleggen over het moment waarop zij bekeerd is tot het christendom, *quod non*. Deze inconsistente verklaringen ondersteunen dan ook de conclusie van verwerende partij dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar kerkbezoeken en haar doopsel ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme (zie ook punt 2.2.13.2.).

2.2.4. De Raad stelt verder vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft een Afghaans staatsburger van Hazara origine te zijn. Immers wordt door verwerende partij vastgesteld dat (i) verzoekende partij enkel de Iraanse variant van het Perzisch kent en haar verklaringen over haar beperkte kennis van het Dari (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan) en het Hazaragi (een dialect van het Perzisch dat gesproken wordt door de Afghaanse Hazara bevolking) geenszins kunnen overtuigen, (ii) de verklaringen van verzoekende partij over haar Hazara origine ingestudeerd en allerm minst doorleefd over komen, (iii) verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegde over de geboorteplaatsen van haar ouders en nauwelijks iets wist over de regio waarvan haar ouders afkomstig zijn, (iv) de verklaringen van verzoekende partij over haar leven als Afghaans vluchteling in Iran – in het bijzonder over haar schoolcarrière, de verblijfskaarten waar zij en haar familieleden in Iran over beschikten, de

moeilijkheden waarmee Afghanen geconfronteerd worden in Iran en haar voorgehouden familiale situatie (streng islamitische familie met een vader die een volgeling was van ayatollah al Sistani) – eveneens vaag en weinig doorleefd zijn en daarenboven niet overeenstemmen met de op het CGVS beschikbare informatie. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. Aangaande haar taalkennis en haar kennis over de Hazara bevolking, onderstreept verzoekende partij vooreerst dat zij in Iran is geboren en ook thuis Farsi sprak. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat van haar verwacht kan worden dat zij haar 'moedertaal' (het Dari) in enige mate kan spreken. Verzoekende partij wijst erop dat zij volledig geassimileerd was in Iran en dat zij nooit het Dari heeft geleerd. Voorts bemerkt verzoekende partij dat niet alle Afghanen Dari spreken. In de fabriek werkten bijvoorbeeld Hazara's, die soms Hazaragi spraken. Verzoekende partij sprak echter steeds Farsi met hen. Verzoekende partij duidt erop dat het spreken van Dari en het beleven van de Afgaanse cultuur geen troef is in Iran, wel integendeel. Verzoekende partij schaamde zich in Iran zelfs over haar Hazara afkomst. De culturele tradities van de Hazara bevolking werden bij haar thuis niet gevierd.

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het bevreemdend is dat verzoekende partij enkel de Iraanse variant van het Perzisch, met name het Farsi, kan spreken. *In casu* kan van verzoekende partij immers verwacht worden dat zij het Dari in enige mate zou kunnen spreken, ook al is zij geboren en getogen in Iran. Immers waren haar beide ouders afkomstig uit Afghanistan, keek zij thuis naar Afgaanse tv-zenders, is zij drie jaar lang naar een Afgaanse school in Iran gegaan en zou zij in Iran gewerkt hebben in een kledingfabriek waar enkel Afghanen tewerkgesteld waren (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2017, p. 3-4, 7-8, 10-11). In het licht van deze verklaringen is het dan ook weinig plausibel dat verzoekende partij nooit het Dari zou hebben geleerd en dat zij pas voor de eerste keer 'Afgaans' zou hebben moeten spreken op de dag dat zij zich aanmeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2017, p. 17). Daar doorheen haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij vaak omging met Afghanen en zelfs naar Afgaanse tv-zenders keek, kan haar betoog dat het spreken van Dari en het beleven van de Afgaanse cultuur geen troef is in Iran maar weinig overtuigen om te verklaren dat zij geen Dari kent.

Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing tevens gewezen wordt op de inconsistente verklaringen van verzoekende partij wat betreft haar kennis van het Hazaragi: *"Over uw kennis van het Hazaragi (een dialect van het Perzisch dat gesproken wordt door de Afgaanse Hazara bevolking) verklaarde u aanvankelijk dat u het een beetje begrijpt maar niet kunt spreken (CGVS I, p. 4). Daarna stelde u dat u helemaal geen Hazaragi begrijpt (CGVS I, p. 11). Op het einde van het tweede gehoor wijzigde u echter uw verklaringen over uw kennis van het Hazaragi dialect. Zo vroeg u plotsklaps aan de dossierbehandelaar of deze een aantal bijkomende vragen kon stellen zodat u kon aantonen dat u kunt antwoorden in het Hazaragi (CGVS II, p. 13). Bovenstaande doet vermoeden dat u na het eerste gehoor zaken hebt ingestudeerd om toch maar een verblijfsstatus te krijgen via de asielprocedure."* Met de loutere uitleg dat verzoekende partij steeds Farsi sprak met de Afghanen in de fabriek en dat zij zich schaamde voor haar Hazara origine, doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan de vastgestelde inconsistentie in haar verklaringen aangaande het al dan niet begrijpen en spreken van het Hazaragi.

Ten slotte wijst de Raad erop dat ook het feit dat verzoekende partij slechts algemene zaken en niets specifiek kon vertellen over de Hazara cultuur afbreuk doet aan de door haar voorgehouden Hazara origine. Door verwerende partij wordt desbetreffend terecht als volgt gemotiveerd: *"Van uw verklaringen over uw Hazara origine dient eveneens opgemerkt dat deze ingestudeerd en allerm minst doorleefd over komen. Gevraagd om te vertellen over de Hazara bevolking antwoordde u heel algemeen dat sommigen van oordeel zijn dat ze van het Mongools regime afstammen en dat ze er al zijn van voor dat Afghanistan bestond. U voegde toe dat ze als sjieten een minderheid vormen in Afghanistan dat een soennitisch land is en dat ze gevisieerd en gedood worden (CGVS I, p. 3). Gevraagd naar uiterlijke kenmerken van Hazara repliceerde u dat ze er anders uit zien dan andere Afghanen, kleine ogen hebben en minder baardgroei. Toen u echter gevraagd werd naar specifieke tradities, kledij, rituelen bij huwelijk en begravenissen, muziek en de taal bleef u in gebreke. U wist enkel te zeggen dat ze een muziekinstrument hebben genaamd Dambura en dat ze het Hazaragi dialect spreken. Ook noemde u enkel strekkingen op binnen de Hazara bevolking (CGVS I, p. 4). Het feit dat u slechts algemene zaken en en niets specifiek kon vertellen over de Hazara cultuur ondermijnt dan ook uw verklaringen over uw voorgehouden origine. Op het einde van het tweede gehoor legde u een tekst neer*

met een weergave van uw familiale situatie, vluchtmotieven en in bijlage algemene informatie over het Hazara volk waarin onder andere melding gemaakt wordt van hun Mongoolse afstamming. Ook dit bevestigt het vermoeden dat u gewoon zaken hebt opgezocht en ingestudeerd.” De uitleg van verzoekende partij dat zij zich in Iran schaamde over haar Hazara afkomst en dat de culturele tradities van de Hazara bevolking bij haar thuis niet worden gevierd kan geenszins volstaan om te verklaren dat verzoekende partij niets specifiek kon vertellen over de Hazara cultuur. Immers was verzoekende partij van Hazara origine, waren haar beide ouders van Hazara origine, waren ook haar vrienden op de Afghaanse school in Iran waar zij drie jaar naartoe is gegaan van Hazara origine (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2017, p. 10) en waren er ook Hazara in de fabriek waar zij werkte. Het doet dan ook afbreuk aan de door haar voorgehouden Hazara origine dat de verklaringen van verzoekende partij over haar Hazara origine geenszins doorleefd zijn nu zij niets specifiek kon vertellen over de Hazara cultuur en zich slechts beperkte tot het opnoemen van algemene zaken. Haar verklaringen komen dan ook ingestudeerd over.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij betwist dat zij inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd over de geboorteplaatsen van haar ouders en oppert dat zij nooit beweerd heeft dat haar beide ouders in Malestan geboren zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaard heeft dat haar beide ouders geboren zijn in Malestan (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 13A). De Raad wijst erop dat dit verslag aan verzoekende partij werd voorgelezen in het Farsi waarna zij het ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, p. 12). Het louter ontkennen van deze verklaring volstaat geenszins om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Waar verzoekende partij niet inziet waarom zij enige kennis zou moeten hebben over de *Pashtoun* stammen en opmerkt dat de *Pashtoun* vrouw waarmee zij een relatie heeft afkomstig is uit Iran waardoor zij dan ook niet inziet waarom zij over de *Pashtoun* stammen zouden moeten spreken, bemerkt de Raad evenwel dat de vaststelling dat verzoekende partij niets wist over *Pashtoun* stammen dient samen gelezen te worden met de overige vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekende partij maar weinig kan vertellen over het persoonlijk leven van haar ouders in de regio waar ze van afkomstig zijn. Door verwerende partij wordt desbetreffend immers terecht als volgt gemotiveerd: *“U wist trouwens helemaal niets te vertellen over de geboorteplaats van uw moeder. U stelde dat Bamyān een provincie zou moeten zijn, maar gevraagd waar in de provincie uw moeder dan wel geboren is moest u het antwoord schuldig blijven. Het enige wat u over Bamyān kon zeggen is dat er twee bekende standbeelden zijn van een man een vrouw uit China en dat deze vernield werden door de taliban. Uw moeder zou u dat verteld hebben en u zou hier ook over gelezen hebben in een boek. De vernieling van de Boeddha beelden in Bamyān door de taliban dateert echter van maart 2001, dus jaren na het vertrek van uw familie uit Afghanistan. Meer informatie had u trouwens niet over de geboorteregio van uw moeder (CGVS I, p. 7). Over uw vader wist u dat hij geboren is in de provincie Gahzni, Malestan in een dorp waarvan u denk dat het Obdahna heet (CGVS I, p. 7). Gevraagd om te vertellen over Ghazni bleek nogmaals dat uw verklaringen nergens het niveau van academische kennis overstijgen. Zo stelde u dat er Hazara en Pashtounen wonen, dat de Hazara bevolking door de taliban werd aangevallen en dat Ghazni bestaat uit 18 onderverdelingen. Meer wist u niet (CGVS I, p. 7 en 8). In het algemeen kon u enkele bekende Afghaanse Hazara bij naam noemen en er iets over vertellen. Gevraagd naar bekende Pashtounen of Tadzjiken in Afghanistan kon u niemand noemen buiten Abdullah Abdullah. U wist ook niets over Pashtoun stammen en dit terwijl u een relatie zou hebben met een Pashtoun vrouw (CGVS I, p. 4 en 5 en CGVS II, p. 9). Hoe dan ook kan verwacht worden dat uw ouders u meer zou verteld hebben over hun persoonlijk leven in de regio waar ze van afkomstig zijn.”*

2.2.8. Waar verzoekende partij omtrent de motivering in de bestreden beslissing betreffende haar verklaringen over haar schoolcarrière in Iran stelt dat *“(d)e verwerende partij (...) zelf (heeft) gesteld dat er eerste een examen nodig was alvorens zij naar een Iraanse school kon gaan. Het is dus inderdaad niet zo dat zij zich hierna zomaar zou kunnen inschrijven in een Iraanse school”* en dat *“ook de Afghaanse scholen waar zij naartoe ging onder toezicht stonden van de Iraanse overheid en deze ook belasting moesten betalen”*, oordeelt de Raad dat verzoekende partij hiermee niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen zonder evenwel desbetreffende motivering in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen en in het bijzonder de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, nu uit deze informatie blijkt dat de Afghaanse scholen in Iran opereren zonder toelating van de Iraanse overheid en dat het zelfs voorvalt dat ze gesloten worden door de Iraanse autoriteiten en dat deze scholen niet erkend of gereguleerd zijn door de Iraanse overheid. Verder blijkt nergens uit deze informatie dat, hoewel in deze scholen over het algemeen het Iraanse curriculum wordt gevolgd, de

leerkrachten er geen Dari mogen spreken en/of niets mogen vertellen over Afghanistan. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht.

2.2.9.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing in verband met de verblijfskaarten waarover haar familieleden in Iran beschikten, merkt verzoekende partij op dat haar *sepah* kaart zilverkleurig was op het moment dat zij haar laatste kaart had (tot zij 18 jaar werd). Nergens wordt door verwerende partij gesteld dat de *sepah* kaart een andere kleur zou hebben gehad, noch zit er informatie in het administratief dossier waaruit het tegendeel blijkt. Daarnaast bemerkt verzoekende partij dat zij zich de blauwe *Amayesh* kaarten herinnerde en dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat van juli 2009 tot april 2010 de *Amayesh* kaarten inderdaad blauw waren.

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande opmerkingen voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, delen 3 en 30) blijkt dat de *amayesh* kaarten bij elke registratieronde een verschillend design en/of kleur hadden – waardoor het niet correct is dat verzoekende partij op algemene wijze stelt dat *amayesh* kaarten blauw zijn – en dat er door de BAFIA in het kader van de *amayesh* registratieprocedure inderdaad speciale identiteitskaarten werden uitgereikt aan Afghanen met hoge posities zoals geestelijken en personen met functies bij de overheid, doch de kleur van deze kaarten was echter goud en niet zilver.

2.2.10. De Raad benadrukt daarnaast nog de verschillende vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan met betrekking tot de door verzoekende partij bijgebrachte ((kleuren)kopieën van de) verblijfskaarten van haar familieleden en de arbeidsvergunning van haar vader. Meer bepaald stelt verwerende partij dienaangaande het volgende vast: *“U legde op de DVZ kopieën voor van de verblijfskaarten van uw vader, uw moeder, uw zus F. (...), uw broer A. (...) en uw schoonzus Z. (...) en bevestigde dat deze de kopieën zijn van ‘sepah’ kaarten. U stelde tevens dat op de amayesh kaarten ‘tijdelijke identificatiekaart’ staat geschreven. De kaarten van uw familie bevatten volgens u de vermelding ‘sepah kaart’ (CGVS I, p. 11). In werkelijkheid echter wordt nergens op de door u voorgelegde kopieën melding gemaakt van de term sepah kaart (zie administratief dossier document 1a t/m 1e). Integendeel, drie van de bovenvermelde kopieën (document 1a t/m 1c) stemmen exact overeen met het specimen van de amayesh tien kaart. Het enige verschil is dat het getal ‘tien’ en het woord ‘amayesh’ van de kopieën verwijderd werden en dat het woord ‘tijdelijk’ vervangen is door de term ‘speciaal’. Gezien het slechts kopieën betreft kan niet uitgesloten worden dat dit moedwillig werd aangepast. Bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat de door u beschreven speciale kaarten eveneens vallen onder de amayesh registratieprocedure. De kopieën van de verblijfskaarten van uw schoonzus en uw broer A. (...) komen dan weer overeen met het specimen van een amayesh negen kaart behalve dat het ook hier dezelfde aanpassingen zijn gebeurd. Op de kopie van de kaart van uw schoonzus werd op de voorkant een sticker aangebracht zodat de tekst niet volledig leesbaar is (document 1e). Op de kopie van de kaart van uw broer A. (...) (document 1d) staat de geldigheidsdatum aan de rechterkant van de kaart in plaats van aan de linkerkant, hetgeen niet overeenstemt met het specimen. Op de kopie is bovendien duidelijk te zien dat er met de geldigheidsdatum werd geknoeid. Van de tijdens het tweede gehoor voorgelegde kleurenkopieën van foto's van de verblijfskaarten van uw vader, moeder en uw broer R. (...) met geldigheidsdatum dd. 31/03/1396 (21 juni 2017) kan hetzelfde gezegd worden (document 2a t/m 2c). Ook deze bevatten de vermelding ‘speciale identiteitskaart voor vreemdelingen’. De kleur ervan is echter niet zilver of goud maar blauw, dus volgens hetgeen u verklaarde, de kleur van een gewone amayesh kaart. De kaarten van uw broer A. (...) en uw schoonzus zijn identiek behalve dat ze een groene kleur hebben en er vermeld staat ‘tijdelijke verblijfskaart voor vreemdelingen amayesh 11’.*

Bevreemdend is ook dat u tijdens het tweede gehoor een kopie voorlegde van de arbeidsvergunning van uw vader terwijl u verklaard had dat jullie geen arbeidsvergunning nodig hadden omdat jullie beschikten over ‘sepah’ kaarten (CGVS I, p. 11).” De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Deze vaststellingen inzake de door haar bijgebrachte documenten ondergraven verder de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij over de verblijfskaarten waar zij en haar familieleden in Iran over beschikten.

2.2.11.1. Inzake haar verklaringen over de moeilijkheden waarmee Afghanen geconfronteerd worden in Iran, voert verzoekende partij aan dat zij getracht heeft zeer concrete voorbeelden te geven van de discriminaties die Afghanen meemaken in Iran. Bij zaken die voor iedereen verboden zijn (zoals het dragen van een das) worden Afghanen bij het vaststellen van een overtreding zwaarder gestraft dan een Iraniër. Voorts situeerde zij de moeilijkheid voor Afghanen om aan brood te raken tijdens de

voedselcrisis onder Ahmadinejad. Verzoekende partij merkt in dit verband op dat ook Iraniërs het toen lastig hadden en dat Afghanen hiervan de dupe waren.

2.2.11.2. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de bewering van verzoekende partij dat er in Iran een wet werd gestemd die Afghanen verplicht om hun verblijfskaart te tonen als ze een brood willen kopen zeer buitensporig lijkt en dat er bovendien nergens in de beschikbare informatie enige melding gemaakt wordt van dergelijke wettelijke voorwaarde bij de aanschaf van een brood bij de bakker. Wat betreft de verklaring van verzoekende partij dat Afghanen in Iran geen das mogen dragen, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat Iraniërs in Iran evenmin een das mogen dragen. Verder wordt door verwerende partij nog vastgesteld dat, toen verzoekende partij gevraagd werd om te vertellen over haar leven als Afghaan in Iran, verzoekende partij zich beperkte tot een algemene opsomming van allerlei vormen van discriminatie zoals het feit dat Afghanen geen simkaart mogen kopen en geen gewone kleren mogen dragen en hun verblijfskaarten moeten laten verlengen en dat verzoekende partij over haar persoonlijk enkel kon vertellen dat zij regelmatig de toiletten moest kuisen in het politiebureau nadat zij werd opgepakt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand verweer beperkt tot het louter herhalen van haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. De Raad is van oordeel dat de verklaringen van verzoekende partij over haar leven als Afghaanse vluchteling in Iran allesbehalve doorleefd zijn waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden Afghaanse staatsburgerschap.

2.2.12.1. Betreffende de motivering dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij is opgegroeid in een strikt religieuze familie, betoogt verzoekende partij dat op de koranschool waarnaar zij gedurende één jaar naartoe is gegaan niet gesproken werd over Sistani en dat er slechts op willekeurige wijze passages uit de Koran behandeld werden. Verzoekende partij meent dat van haar geenszins een perfecte kennis van de Koran kan verwacht worden louter omwille van de strikt religieuze overtuiging van haar vader. Immers was verzoekende partij zelf haar geloof in de islam snel verloren.

2.2.12.2. De Raad is evenwel van oordeel dat *in casu* van verzoekende partij, die beweert te zijn opgegroeid in een streng Islamitische familie met een vader die een volgeling was van ayatollah al Sistani, wel degelijk kan worden verwacht dat zij op de hoogte is over Sistani en zijn bezoeken aan de stad Qom. Gezien haar vader zeer religieus was, verzoekende partij van kleins af aan aanzette om de jihad te doen en haar ook verplicht zou hebben om vanaf haar tiende lessen te volgen in een religieuze school, kan van haar tevens een goede kennis van de islam verwacht worden. De vaststelling dat verzoekende partij hier in gebreke blijft, ondergraaft manifest haar bewering opgegroeid te zijn in een strikt religieuze familie.

2.2.13.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat ook de verklaringen van verzoekende partij betreffende haar bekering tot het protestantisme niet kunnen overtuigen, bemerkt verzoekende partij dat geenszins van haar verwacht kan worden dat zij de parabels in de bijbel zou hebben geteld. Dat zij spreekt over 'acht à negen' parabels is dan ook niet van aard om haar bekering tot het protestantisme in twijfel te trekken. Dit geldt des te meer nu zij *in concreto* heel wat parabels kan opnoemen.

2.2.13.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij gedurende ruim een half jaar wekelijks naar de bijbellen ging (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/06/2017, p. 10). Uit informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, delen 23 en 26) blijkt verder dat de gelijkenissen of parabels een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom en dat de moraal ervan de kern vormt van de leer van Christus. In dat opzicht is het dan ook opvallend dat verzoekende partij stelt dat de Bijbel slechts acht of negen parabels bevat terwijl het er in werkelijkheid zeker een dertigtal zijn. Verder wordt in de bestreden beslissing tevens opgemerkt dat verzoekende partij, gevraagd naar de grote thema's van de parabels, slechts antwoordde dat ze handelen over het Koninkrijk Gods terwijl er in werkelijkheid daarnaast ook parabels zijn die handelen over verlies, liefde en vergeving en gebed. Hoewel uit de verklaringen van verzoekende partij weliswaar blijkt dat zij beschikt over kennis van de Bijbel, is dergelijk hiaat in haar kennis opvallend. Aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van verzoekende partij immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd heeft aan de dag legt. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat de vaststelling dat verzoekende partij

gebrekkige verklaringen aflegt in verband met de parabels in de Bijbel samen gelezen moet worden met de andere vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan verwerende partij tot het besluit komt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar kerkbezoeken en haar doopsel ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme. Zo wordt in de bestreden beslissing tevens opgemerkt dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop zij bekeerde tot het christendom (zie ook punt 2.2.3.), dat zij tijdens het eerste gehoor niet wist waar de naam Maranatha – de kerk waar zij werd gedoopt (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2017, p. 15) – vandaan komt, terwijl zij dit plots wel wist tijdens haar tweede gehoor, dat haar verklaringen in verband met het bekeren van andere asielzoekers in het opvangcentrum geenszins aannemelijk zijn, en dat ook de vaststelling dat verzoekende partij op de door haar bijgebrachte foto's van haar doop tijdens het doopgebeuren – een zeer belangrijk ritueel binnen het christendom, met name het sacrament van de christelijke initiatie – een vrolijk hoedje draagt in de Belgische driekleur zoals ook wel wordt gedragen door bijvoorbeeld supporters van de Belgische nationale voetbelploeg, bijkomende vragen doet rijzen over haar oprechtheid. In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen overtuigende argumenten aan die deze vaststellingen in een ander daglicht stellen, waardoor ze onverminderd overeind blijven. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar kerkbezoeken en haar doopsel ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme.

2.2.14.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent de door haar voorgelegde documenten, bemerkt verzoekende partij in verband met het Afghaanse paspoort van haar vader *“dat de internationale munt die in Iran en Afghanistan het meest gebruikt wordt nog steeds de dollar is, ook al worden de prijzen misschien (ook) in euro geafficheerd. De euro komt daar nauwelijks aan te pas.”*

2.2.14.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande losse bewering geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat in het door verzoekende partij bijgebrachte Afghaans paspoort van haar vader vermeld wordt dat er 60 dollar betaald werd, terwijl uit de informatie van de Afghaanse ambassade in Iran blijkt dat een Afghaans paspoort, dat net zoals dat van haar vader twee jaar geldig is, 37 euro kost, en dat overigens op de website alle prijzen vermeld worden in euro en niet in dollar. De Raad onderstreept daarnaast dat verwerende partij er in de bestreden beslissing tevens op wijst dat uit de bijgebrachte kopieën van het paspoort duidelijk blijkt dat er met het paspoort werd geknoeid, nu op de pagina waar de datum van afgifte en de geldigheidsduur vermeld staan de getypte data aangepast werden met een stylo. Er kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat het feit dat zij inderdaad niet langer in behandeling is voor haar psychologische problemen, nu zij houvast heeft gevonden in haar christelijk geloof, geenszins toelaat om haar psychologische problemen te minimaliseren, wijst de Raad er evenwel op dat een loutere verwijzing naar deze psychologische problemen niet volstaat om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat nergens uit het door verzoekende partij bijgebrachte attest van een ziekenhuis in Eeklo en haar medisch dossier uit het opvangcentrum in Houthalen blijkt dat verzoekende partij omwille van haar psychologische problemen niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar beide gehoren op het Commissariaat-generaal dat zij niet in behandeling is voor haar psychologische problemen en tijdens het tweede gehoor gaf zij aan dat zij zich goed voelt en dat Christus haar genezen heeft (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 11/05/2017, p. 16; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/06/2017, p. 2). Wat betreft de bijgebrachte brief van een medewerker van de medische dienst van het opvangcentrum in Knesselare, wordt er door verwerende partij terecht op gewezen dat hieraan geen bewijskracht kan worden toegekend, nu hieruit niet blijkt wat de precieze functie is van de medewerker die deze brief heeft opgesteld, er in elk geval geen riziv-nummer op vermeld staat, en de inhoud zeer subjectief is en gebaseerd is op de eigen verklaringen van verzoekende partij.

Verder merkt de Raad op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij zelfverklaarde oorzaak van haar psychische problematiek, met name haar religieuze achtergrond. De Raad wijst er in deze nog op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij

deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming

2.2.16. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekende partij niet de waarheid heeft verteld over haar nationaliteit en haar werkelijk verblijfssituatie voor haar komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar schouders rust. Door haar gebrekkige medewerking op dit punt verkeert de Raad in het ongewisse over de werkelijke nationaliteit van verzoekende partij en waar zij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over de nationaliteit, herkomst en eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzichte van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande haar werkelijke nationaliteit, dat de kern van haar asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekende partij bijgevolg niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 11 mei 2017 en 2 juni 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en, voor wat betreft haar tweede gehoor, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad er ten slotte op dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit en haar verblijfssituatie voor haar komst naar België niet aannemelijk heeft gemaakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.20. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT